Розцвіли дзвіночки-квіти,
Ніжні дзвони із блакиті...
Сонце море сонця ллє!..
Хтось у дзвони тихо б'є...

Хтось у дзвони тихо дзвонить:
Бог чи коник степовий,—
Я не знаю; в травах тоне
Той дзвонарик світовий.

Я молюся небесам.
Віра в мене дужче криці,—
Степ — один суцільний храм!
Скрізь церкви, церкви, дзвіниці,
Співи, дзвони, фіміам.

Я молюсь. Душа моя
Скрізь в повітрі розлилася,
Степом, небом пройнялася.
Світ в мені, і в світі я!